

Németh Gábor Dávid

HIPNÓZIS

Hipnózis hatása alatt mormol
a bolygóig érő erdő.
Madarak összevénzik
az eget. Nem magyaráznak semmit.
Nyár volt és ő belém izzadt,
szerettünk volna jelentőséget tulajdonítani
neki, vagy legalább ráakasztani valami
jelzőt, aztán már annyi is elég lett volna,
ha meg tudjuk nevezni. Már nyolc éve meghalt.
A google map szerint áttették a busz
megállóját a bejárat elől a következő sarokra.
Megakad egy faág a vérkörben, az ér
megduzzad, felrobban bennem a nyár.
Nem magyaráznak semmit.

SZARVASOK

Egy szarvas ül a mellkasán reggelre,
mert csak a derekáig takarózott be
az éjjel. Annyi minden rakódott már le
ebben a szobában, hogy megint ki akarja
festeni. Mindig csak egyre sötétebb színt
lehet rákenni, a falak roskadoznak a
festék súlya alatt, és amikor leomlik,
a sötétség megmarad: bejárata a pokolnak.

Végül hiába takarózik be teljesen,
agancsok zörögnek odaát.

ABBAN A HÁZBAN

Abban a házban öltök,
két emelet között,
a lépcsőfordulóban.
Azon a félemeleten még
a szellemek is lifttel közlekednek.

ÚGY MARADNAK

Nem érted, miért kell egyszerre ennyi mindennek lenned. Nem szólalsz meg, a hangod helyett a hajad rezgéshullámai verődnek vissza egy bolygóról. Körgyűrűjén fák nőnek át a pokolba, a visszhangot ráerőszakolod a torkodra, a gombóc megakad, alma duzzad a nyelőcsövedben. Egy pillanatra megsüketülsz, a fognyomon át kiférnek a vékonyabb ágak.

Behajtogatod a szoba sarkait, nehogy beférjenek a szarvasok a szamárfülek alá. Beletúrsz a hajadba és a hajlakkszagú kezedbe borulva imádkozol.

Mikor már alszol, föléd hajolnak a szellemek.
*Nem kíváncsiak rád, csak föléd hajolnak
és úgy maradnak.*